

Súd: Okresný súd Trebišov
Spisová značka: 13C/91/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916214442
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Franková
ECLI: ECLI:SK:OSTV:2021:7916214442.27

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trebišov v právnej veci žalobcu: I. V., T.. XX.X.XXXX, H. W. XXX, zast.: JUDr. Jozef Tomko, advokát, so sídlom Floriánova 2, 080 01 Prešov, proti žalovanému: V. K. V., T.. XX.XX.XXXX, H. H. - Y., O.. Č.J. XXX/X, zast.: Advokátska kancelária Nižník, spol. s.r.o., so sídlom Kováčska 21,040 01 Košice, v konaní o úhradu nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

- I. Žalobu súd zamietá.
- II. Žalovanému súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.
- III. Štátu súd nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť 40.000,- Eur s 8,5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od právoplatnosti rozsudku do budúca a to z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá jej vznikla v dôsledku usmrtenia jej manžela a syna žalovaným, o čom bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v C. sp. zn. 10To/31/2015-1144 zo dňa 15.08.2016, ktorým bol žalovaný právoplatne uznaný vinným zo spáchania prečinu usmrtenia, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého bol podmienene odložený s určenou skúšobnou dobou v trvaní piatich rokov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov v trvaní štyroch rokov s tým, že poškodených s ich nárokmi na náhradu škody odkázal súd na občianske súdne konanie. Žalobkyňa žiadala priznať aj nárok na náhradu trov konania.

2. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že nárok žalobkyne nepopiera, avšak je potrebné posudzovať ho ako majetkový nárok, lebo ide o osobnostné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote. Z uvedeného dôvodu žalovaný vzniesol námietku premlčania a tvrdil, že podľa neho nárok na náhradu škody žalobkyňou v trestnom konaní nebol uplatnený riadne a včas, keďže ho bližšie nešpecifikovala. Poukázal aj na rozdiely medzi nárokom na náhradu škody v trestnom konaní a nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy a uviedol, že skutočnú ujmu v danom prípade nie je možné zistiť, a preto sa výška nemajetkovej ujmy nedá presne vyčíslieť ani preukázať. Vzhľadom na uvedené dôvody žiadal, aby súd žalobu zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

3. O žalobe rozhodol súd prvýkrát rozsudkom sp. zn. 13C/91/2016-133 zo dňa 06.09.2017, ktorým žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku a žalovanému nárok na náhradu trov konania súd nepriznal. Žalobkyňa podala voči rozsudku odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Y. rozsudkom sp. zn. 9Co/465/2017-188 zo dňa 21.11.2018 tak, že potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba nad sumu 8.165,70 Eur zamietnutá. V ostatnej časti zrušil rozsudok a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu

prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd vyslovil právny názor, ktorý je pre súd prvého stupňa záväzný, v zmysle ktorého v prípade uplatnenia nároku na súde alebo príslušnom orgáne dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby bez ohľadu na to, či podanie, ktorým bol uplatnený nárok má alebo nemá všetky náležitosti. Zdôraznil, že podmienkou rozhodovania o náhrade škody v adhéznom konaní podľa právnej úpravy účinnej v dobe rozhodovania súdu prvej inštancie bolo riadne a včasné uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným, najneskoršie do skončenia vyšetrovania, pričom z návrhu musí byť zrejmé, za akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje (§ 46 ods. 3 Tr. por.). Krajský súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu nie je sporné to, že žalobkyňa ako poškodená si v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody včas, a to pri výsluchu dňa 27.03.2008, keď uviedla, že sa pripája k trestnému stíhaniu a žiada náhradu škody, ktorú spresní dodatočne. Následne dňa 22.08.2008 splnomocnený zástupca poškodenej (žalobkyne v trestnom konaní) vyčíslil škodu na 245.000,- Sk. Pokiaľ teda žalobkyňa ako poškodená v trestnom konaní výslovne uviedla, že si uplatňuje nárok na náhradu škody a jej právny zástupca uviedol sumu, pričom z okolností prípadu, aj zo skutočností vyplýva, že vystupovala ako poškodená strana, nakoľko pri dopravnej nehode, ktorú zapríčinil žalovaný došlo k usmrteniu jej manžela a syna a ako poškodená strana sa pripojila k trestnému stíhaniu, odvolací súd mal za to, že bola splnená podmienka § 46 ods. 3 Tr. por., lebo bolo zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške si nárok na náhradu škody uplatnila. Žalobkyňa zo žiadneho právneho predpisu nevyplývala podľa odvolacieho súdu povinnosť presne špecifikovať aký druh náhrady škody si uplatňuje, pretože právne posúdenie je na súde. Odvolací súd preto mal za to, že v tomto prípade boli splnené podmienky § 112 OZ na prerušenie plynutia premlčacej lehoty ohľadom nároku na náhradu škody vo výške 245.000,- Sk (8.165,70 Eur) tým, že žalobkyňa ako poškodená si dňa 27.03.2008 v trestnom konaní uplatnila nárok na náhradu škody, výšku ktorej špecifikoval jej zástupca sumou 245.000,- Sk. Uvedeným došlo k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobkyňou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 8.165,70 Eur (245.000,- Sk) nie je premlčaný. Preto nariadil súdu prvého stupňa vykonať ďalšie dokazovanie ohľadom sumy 8.165,70 Eur a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaný v konaní vzniesol námietku svojej pasívnej legitímácie tvrdiac, že pasívne legitimovaný mal byť jeho zamestnávateľ, lebo trestný čin, v dôsledku ktorého vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, bol spáchaný autom patriacim jeho zamestnávateľovi a počas služobnej cesty, na ktorú ju zamestnávateľ vyslal. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozsudok T. G. sp. zn. 7Cdo/80/2014 zo dňa 23.02.2014.

5. Na námietku nedostatku pasívnej legitímácie na strane žalovaného reagovala žalobkyňa podaním zo dňa 13.06.2017, kde poukázala na to, že na žalovaného sa v plnom rozsahu vzťahuje všeobecné ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti, pričom poukázal aj na rozhodnutie T. G. sp. zn. 1Cz/101/77 a rozsudok KS D. C. sp. zn. 21Co/60/2015 zo dňa 31.03.2016.

6. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, listinnými dôkazmi, výsluchom svedkyne I. C., pripojeným spisom Okresného súdu C. sp. zn. 32T/76/2008 a zistil tento skutkový stav veci:

7. Z pripojeného spisu OS C. sp. zn. 32T/76/2008 súd konštatuje, že rozsudkom zo dňa 12.10.2015 bol obžalovaný V. K. V. uznaný za vinného za prečin ublíženia na zdraví podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., § 138 písm. h) Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého sa podmienienečne odložil na skúšobnú dobu piatich rokov. Súd uložil obžalovanému povinnosť uhradiť poškodeným C. V. Z. I. V. solidárne škodu vo výške 8.164,57 Eur a poškodeného SAD a.s. C. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Po podanom odvolaní Krajský súd v C. rozsudkom sp. zn. 10To/31/2015-1144 zo dňa 18.05.2016 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, uznal obžalovaného za vinného zo spáchania prečinu usmrtenia, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, výkon ktorého bol podmienienečne odložený s určenou skúšobnou dobou v trvaní piatich rokov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov v trvaní štyroch rokov s tým, že poškodených s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18.05.2016.

8. Z vyššie uvedeného rozsudku ako aj z obsahu pripojeného trestného spisu Okresného súdu C. sp. zn. 32T/76/2008 vyplýva, že k spáchaniu prečinu, ktorý zakladá nárok na priznanie nemajetkovej ujmy došlo dňa 21.11.2007. Zo zápisnice o výsluchu svedka poškodeného I. V. zo dňa 27.08.2008 (č.l. 82-86 pripojeného spisu OS C. sp. zn. 32T/76/2008) bolo zistené, že po poučení podľa § 46 ods. 1 a ods. 3 z. č.

301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov - Trestný poriadok (ďalej len „TP“) sa vypočítá poškodená pripája k trestnému stíhaniu a žiada náhradu škody, ktorú podľa jej uvedenia spresní dodatočne. Poškodená bola poučená, že ak jej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov, nazerať do spisov a preštudovať ich. Zároveň bola poučená, že toto právo musí uplatniť najneskôr do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania (§ 280) a že z jej návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške si nárok na náhradu škody uplatňuje.

9. Zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu zo dňa 22.08.2008 (č.l. 329 trestného spisu) vyplýva, že splnomocnený zástupca poškodenej I.Á. V. N.. N. K. nepredniesol ďalšie návrhy na doplnenie vyšetrovania a škodu vyčíslil na 245.000,- Sk bez bližšej špecifikácie z čoho pozostáva. Z obsahu trestného spisu nevyplýva, že žalobkyňou uplatnený nárok na náhradu škody v trestnom konaní zahrňuje aj nárok na nemajetkovú ujmu, ani to v akej výške.

10. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

11. Podľa § 100 ods. 2 OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

12. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

13. Podľa § 112 OZ, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

14. Predmetom konania je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu neoprávneného zásahu do ochrany osobnosti v zmysle § 11 a nasl. OZ, preto súd vzhľadom na vznesenú námietku premlčania pri posudzovaní (ne) dôvodnosti tejto námietky vychádzal z citovaného ustanovenia § 101 OZ, teda posudzoval zachovanie trojročnej premlčacej lehoty. V konaní nebolo sporné, že žalobkyňa ako poškodená sa pripojila k trestnému stíhaniu a uplatnila si nárok na náhradu škody s tým, že ju spresní dodatočne, ktorá skutočnosť vyplynula aj z jej výsluchu ako poškodenej dňa 27.08.2008 v konaní vedenom na Okresnom súde C. pod sp. zn. 32C/76/2008. Z obsahu tohto spisu a zo Záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu z 22.08.2008 vyplynulo aj to, že splnomocnený zástupca poškodenej I. V. vyčíslil škodu na 245.000,- Sk bez bližšej špecifikácie, z čoho táto pozostáva. Z § 112 OZ vyplýva, že premlčacia doba sa zastaví (spochívava) po dobu konania, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo na inom príslušnom orgáne a v začatom konaní riadne pokračuje. Po odpadnutí prekážky, ktorá spôsobila spochívavie premlčanie, môže plynúť premlčacia doba ďalej, ale len v tom čase, ktorý ostáva do jej skončenia, pričom sa započítava čas, ktorý uplynul od začiatku plynutia premlčacej doby až do vyskytnutia prekážky. Predpokladom spochívavania premlčacej doby je, aby oprávnený (veriteľ) riadne pokračoval v začatom konaní. Účastník v konaní riadne pokračuje, ak svojimi procesnými úkonmi nebráni riadnemu priebehu konania, takže toto môže skončiť vydaním rozhodnutia vo veci samej. Uplatnením práva podľa § 112 OZ je aj uplatnenie nároku na náhradu škody pred orgánmi prípravného trestného konania (vid' R 3/1967). Ak poškodený uplatnil v trestnom konaní včas (§ 46 ods. 3 Tr. por.), nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, v konaní riadne pokračuje (§ 112 OZ), plynutie premlčacej doby sa zastaví. Ak v trestnom konaní nedošlo k uloženiu povinnosti nahradit' poškodenému uplatnenú náhradu škody, má poškodený možnosť uplatniť nárok na náhradu škody v občianskom civilnom konaní v premlčacej dobe, ktorej plynutie pokračovalo po skončení trestného konania (R 31/1974). Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia R 29/1985. V začatom konaní riadne pokračuje (§ 112 OZ) aj ten účastník súdneho konania, ktorý súčinnosť so súdom v konaní nevyvíja, svojimi úkonmi však nebráni priebehu konania a jeho ukončeniu rozhodnutím súdu vo veci samej. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prípade uplatnenia nároku na súde alebo príslušnom orgáne dochádza k zastaveniu plynutia premlčacej doby bez ohľadu na to, či podanie, ktorým bol uplatnený nárok má alebo nemá všetky náležitosti. Súd sa pri skúmaní námietky premlčania uplatneného nároku musel riadiť

záväzným právnym názorom vysloveným v odvolacom konaní v tejto veci, a tak dospel k záveru, že pokiaľ žalobkyňa ako poškodená dňa 27.03.2008 pri výsluchu pred orgánmi činnými v trestnom konaní do zápisnice uviedla, že nárok na náhradu škody si uplatňuje a jej výšku dodatočne spresní má sa za to, že nárok na náhradu škody, čo do sumy 245.000,- Sk premlčaný nie je, lebo v takejto výške bola škoda špecifikovaná jej splnomocneným zástupcom dňa 22.08.2008, a preto v takomto rozsahu nárok nemôže byť premlčaný. Tento záver je v plnom súlade s pokynmi odvolacieho súdu vyslovenými v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 9Co/465/2007-188 zo dňa 21.11.2008.

15. Po oboznámení sa s právnym názorom odvolacieho súdu vo vyššie uvedenom rozhodnutí v ďalšom priebehu konania žalovaný naďalej trval na tom, že predmetom konania je nárok na nemajetkovú ujmu, ktorú si žalobkyňa v trestnom konaní podľa názoru žalovaného nikdy neuplatnila. Berúc do úvahy však tú skutočnosť, že právny názor odvolacieho súdu musia rešpektovať žiadal, aby žalobkyňa preukázala intenzitu porušenia a poškodenia jej zdravia po dopravnej nehode hodnovernými lekárskymi správami, znaleckým posudkom, lebo v tomto smere doposiaľ neprodukovala dôkazy a znalecký posudok navrhla aj ona sama v samotnej žalobe. ňou predložené lekárske správy podľa žalovaného dostatočným spôsobom neodôvodňujú nárok uplatnený v konaní ani v tej časti, ktorá je prezentovaná v rozhodnutí odvolacieho súdu ako nárok, ktorý premlčaniu nepodlieha. Zároveň podľa žalovaného je potrebné zobrať do úvahy aj tú skutočnosť, že žalobkyňa bola liečená na psychiatrii, čo z tých lekárske správ jednoznačne vyplýva, žalovaný preto poukázal na to, že z tých správ vyplývajú aj ďalšie skutočnosti, ktoré mohli spôsobiť zhoršenie jej psychického a zdravotného stavu a tými skutočnosťami je napríklad smrť jej matky, rozvod syna, strata zamestnania žalobkyne, preto trval na tom, aby sa znaleckým dokazovaním výška uplatneného nároku ustálila. Zároveň opakovane vzniesol námietku pasívnej legitímácie žalovaného v konaní, s ktorou námietkou sa súd v prvom rozhodnutí vo veci samej nevysporiadal a nevysvetlil, prečo túto námietku neakceptuje. Keďže predmetom odvolacieho konania bolo posúdenie námietky premlčania a nie vecnej pasívnej legitímácie žalovaného žalovaný žiadal, aby sa s touto námietkou súd opakovane zaoberal. V tomto smere argumentoval aj svojim podaním zo dňa 20.02.2019 a zdôraznil, že posúdiť námietku pasívnej legitímácie žalovaného je možno iba za predpokladu zistenia naplnenia znakov zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 420 ods. 2 OZ. Pri určení zodpovedného subjektu za zásah do súkromia a práva na rodinný život je potrebné vychádzať zo zásady, že pokiaľ bol oprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto vykonával prácu v rámci realizácie činnosti právnickej osoby, postihujú občianskoprávne sankcie podľa § 13 OZ samotnú právnickú osobu pri analogickom použití § 420 ods. 2 OZ v spojitosti s ustanovením § 853 OZ. Takýto zásah treba považovať za zásah spôsobený priamo právnickou osobou, čo vyplýva z viacerých rozhodnutí, ktoré citoval vo svojom podaní napríklad rozsudok T. Č. sp. zn. 30Cdo/1627/2005, rozsudok T. G. 3Cdo/228/2012, rozsudok NS SR 7Cod/80/2014, rozhodnutie Ú. G. SR I.ÚS 137/2007 a ďalšie. Poukázal na ustanovenie § 220 ods. 1 z. č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce a tvrdil, že v čase dopravnej nehody bol žalovaný vyslaný zamestnávateľom na pracovnú cestu plnil teda pracovné úlohy, ktoré mu vyplývali z pracovnoprávneho vzťahu medzi ním a zamestnávateľom, šoféroval motorové vozidlo, ktoré patrilo zamestnávateľovi, preto nemôže byť vecne pasívne legitimovaný v tomto konaní, lebo podľa § 420 ods. 2 OZ za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákonného ustanovenia nezodpovedá. V tomto podaní poukazuje na to, že pasívne legitimovaným je zamestnávateľ žalovaného ako aj poisťovateľ motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, nakoľko aj v zmysle ustálenej judikatúry je aj nemajetková ujma hradená z povinného zmluvného poistenia.

16. Právny zástupca žalobkyne v súvislosti s nedostatkom vecnej pasívnej legitímácie žalovaného poukázal na to, že už odvolací súd v zrušujúcom uznesení v konaní ustálil, že žalobkyňa má právo požadovať z titulu nemajetkovej ujmy nárok, ktorý je predmetom konania a tento premlčaný nie je. Odvolací súd podľa právneho zástupcu stanovil zodpovednosť žalovaného a o zodpovednosti prevádzkovateľa motorového vozidla reč nie je, teda nie je možné preniesť zodpovednosť zo žalovaného na iný subjekt, pretože nie prevádzkovateľ motorového vozidla spôsobil takýto hrubý zásah do osobnostných práv žalobkyne ale žalovaný ako osoba fyzická. Je to fakticky priamo viazané na konanie určitej osoby a intenzita zásahu sa od toho odvíja.

17. Žalobkyňa aj žalovaný navrhli vykonať znalecké dokazovanie na posúdenie zdravotného stavu žalobkyne, ktorý podľa tvrdenia žalobkyne sa po dopravnej nehode, pri ktorej stratila manžela a syna, veľmi zhoršil a zanechal aj trvalé následky.

18. Súd nariadil znalecké dokazovanie, v rámci ktorého bolo podané odborné vyjadrenie č. 34/2019 znaleckou organizáciou W. Z. G..M..B., Y. dňa 22.10.2019. V tomto odbornom vyjadrení znalec konštatoval, že pani I. V. v období pred smrťou manžela a syna netrpela na žiadnu duševnú poruchu ani chorobu, nebola v starostlivosti psychiatra. Menovaná sa tiež neliečila na žiadne chronické telesné ochorenie, jej somatický aj psychický stav bol primeraný. Prvýkrát bola psychiatricky vyšetrená dňa 09.07.2010. Chronologicky bola prvýkrát vyšetrená 04.05.2010 na odporúčanie obvodného lekára. Znalec skonštatoval, že pani I. V. pred smrťou manžela a syna netrpela na žiadne psychické choroby. Od smrti blízkych príbuzných sa ako reakcia na tento stres u nej rozvinuli postupne poruchy adaptácie v zmysle angstiózne depresívnej poruchy posttraumatickej, ktorá sa prejavovala aj somatickým korelátom (čo u menovanej viedlo k tachykardii), postupne sa u menovanej na podklade vyššie uvedenej poruchy rozvinula posttraumatická porucha a depresívna porucha, terajšia ťažká bez psychotických príznakov. Nepriaznivý vývin týchto porúch napriek psychiatrickej liečbe viedol rokmi k osobnostným zmenám u menovanej v zmysle posttraumatickej poruchy osobnosti. Znalec skonštatoval, že rozvoj psychických porúch u menovanej je jednoznačne v príčinnej súvislosti so smrťou manžela a syna. Smrť matky I. V. v ten istý deň ako smrť manžela a syna znalec hodnotil ako činiteľ, ktorý pôsobil nepriaznivo na psychický stav menovanej ale sám o sebe by nevedel k vzniku tak závažných porúch ako viedla náhla nečakaná smrť manžela a syna. Rozvod žijúceho syna ako aj strata zamestnania žalobkyne sú faktory, ktoré mohli dočasne nepriaznivo ovplyvniť priebeh psychických porúch a ich liečbu, ale tiež ich hodnotil znalec ako faktory, ktoré sú zvrátiteľné a nepredstavujú takú stratu ako je strata dieťaťa a manžela. Podľa znalca terajší psychický stav žalobkyne je spôsobený výlučne smrťou manžela a syna, lebo táto strata je taká intenzívna a nezvrátiteľná, že aj rokmi od udalosti a aj napriek psychologickej a psychiatrickej intervencii pretrváva ako perpetujúci činiteľ v udržiavaní psychopatológie u menovanej. Znalec vyšetrením ani zo štúdia zdravotnej dokumentácie nezistil abúzus alebo závislosť od alkoholu, či omamných resp. psychotropných látok.

19. Žalovaný podaním zo dňa 15.07.2020 oznámil súdu, že pokiaľ v konaní 07.06.2017 vzniesol námietku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní na tejto námietke nezotráva a nemá ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania v súvislosti s ňou. V tomto podaní sa zameril na to, aby žalobkyňa preukázala intenzitu zásahu do jej osobnostných práv.

20. Výsluchom žalobkyne súd zistil, že s manželom a dvoma synmi žili v usporiadanom harmonickom vzťahu. Žili bežným rodinným životom. Medzi členmi rodiny boli pevné citové väzby či už medzi súrodencami, ako aj medzi ňou a nebohým manželom. Synovia boli citovo viazaní na otca, rodina bola súdržná a rodinní príslušníci si navzájom pomáhali a podporovali sa. Starší syn C. bol v čase dopravnej nehody profesionálny vojak ale žil s nimi v spoločnej domácnosti. Mladší syn I. zmaturoval, našiel si prácu D. H., ale chodieval domov na víkendy a bol súčasťou ich každodenného rodinného života. Manžel pracoval ako cestár ona ako predavačka v predajni mäsa a hydiny. Rodina bola finančne dostatočne zabezpečená. Synovia, ktorí bývali v spoločnej domácnosti s rodičmi, na výdavky v spoločnej domácnosti neprispievali, pretože sa s manželom na tom dohodli, ich príjem postačoval na pokrytie všetkých výdavkov. Uviedla, že spoločne hospodárili, gazdovali, chovali ošípanú, hydinu. Rodina netrpela núdzou, vypestovali si zeleninu, dochovali si domáce zvieratá, aby nemuseli všetko kupovať. V auguste 2007 mala vážny zdravotný problém. Prasklo jej slepé črevo a musela postúpiť operáciu. V októbri 2007 sa pridružili gynekologické problémy, ktoré bolo potrebné riešiť operačne a v novembri 2007 došlo k dopravnej nehode, v dôsledku ktorej zomrel manžel a jej mladší syn. Toto obdobie popisovala ako veľmi ťažké a strastiplné nielen preto, že bola predtým chorá, ale z dôvodu straty dvoch milovaných ľudí. S ich smrťou sa nedokázala vysporiadať dodnes. Od dopravnej nehody je veľmi upätá na syna. Sú na sebe citovo závislí. Uviedla, že problémy nastali aj so starším synom, ktorý mal po dopravnej nehode veľké výčitky svedomia, vyčítal si prečo v kritický deň nešoféroval auto on. Možno by k takejto tragédii nedošlo. Opisovala, že aj starší syn potreboval po nehode pomoc psychiatra, odborníka. Uviedla, že aj sama vyhľadala pomoc psychológa. Liečila sa u I. K., ktorý ju po roku odporúčal k psychiatrovi, ku ktorému chodievala dosť dlho. Z jej výpovede vyplynulo, že synovia boli veľmi čulí, viedli intenzívny život mladého človeka, mali množstvo voľnočasových aktivít. Venovali sa športu. Každý z nich hral futbal za iný oddiel a ona s manželom ich v tom podporovali. Boli súčasťou ich športového života. Chodievali na ich zápasy a spoločne sa rodina takto tešila z úspechu každého z nich. Žalobkyňa popisovala ako spolu nažívali ako trávili voľný čas a akým zásahom bola smrť do jej života ako aj do života staršieho syna, ktorý rovnako pociťoval stratu otca a brata ako aj ona. Zmena v rodine nastala po smrti týchto dvoch osôb aj v tom smere, že sa musela zbaviť gazdovstva. Nebola schopná udržiavať záhradu, starať sa o chov zvierat, lebo nemala dostatok psychických a fyzických síl ani na to, aby zvládla bežné činnosť. Po dopravnej

nehode bola istý čas práceneschopná. Na krátko sa vrátila do práce, ale nebola schopná pracovať, preto už v roku 2011 bola uznaná za čiastočnú invalidnú dôchodkyňu pre ochorenie chrbtice a v roku 2015 jej bol priznaný úplný invalidný dôchodok, hlavne z dôvodu ochorenia, ktoré súviselo s narušením jej psychického a duševného zdravia, pretože jej pribudli aj ďalšie diagnózy. Priznala, že v tomto ťažkom období mala problémy s alkoholom. Musela to riešiť. Po čase však zistila, že alkohol nie je riešením. Vyhľadala odborníka, ktorý jej pomohol zbaviť sa tohto zlozvyku. Neskôr pribudlo onkologické ochorenie, prešla chemoterapiou. Dodnes užíva hormonálne lieky a antidepresíva, ktoré sú nevyhnutné k tomu, aby jej zdravotný stav bol stabilizovaný. Inak bez liekov nebola schopná spať, bola nervózna, vyčerpaná a nebola schopná bežných činností. Poukázala na to, že má často úzkostné stavy, je precitlivela a plače aj vtedy, keď na to už dôvod nemá. Uviedla aj to, že v minulosti sa spoločensky angažovala. Bola poslankyňou obecného zastupiteľstva. Bola aktívna v spoločenskom živote ale od nehody ju v podstate už nič v tomto smere nezaujíma. Poukázala na to, že kým žil manžel a syn rodina nemala núdzu o peniaze. Manžel mal veľmi slušný príjem. Robil pre spoločnosť Eurovia a zarábal okolo 45.000,- Sk mesačne. Momentálne však má finančné problémy. Bola nútená zobrať pôžičku 5.000,- Eur, ktorú musí splácať. Ani po rokoch od dopravnej nehody nedokázala nájsť vnútorný pokoj, pretože nie je spokojná s odškodným ani s uloženým trestom, ktorý nepovažuje za primeraný.

21. Výsluchom svedkyne I. C., sestry žalobkyne súd zistil, že ona ani rodina nie sú vysporiadaní s postojom žalovaného k dopravnej nehode, ktorý sa o pozostalú žalobkyňu nestaral, nezistil aké sú jej potreby po dopravnej nehode, pri ktorej stratila manžela a syna a nezaujímal ho, či nie je odkázaná na finančnú pomoc. Svedkyňa potvrdila, že vzťahy v rodine jej sestry boli normálne, usporiadané a žili bežným manželským životom. Starali sa spoločne o výchovu svojich detí a ich manželstvo aj spolužitie bolo absolútne normálne. O domácom násilí alebo zlých pomeroch vedomosť nemala. Potvrdila, že po dopravnej nehode sa žalobkyňa zrútil celý svet. Obviňovala staršieho syna, prečo nešoféroval on a nešiel autom on myslieť si, že by sa dalo nehode predísť. Z jej výpovede súd zistil aj to, že žalobkyňa má onkologické ochorenie, psychiatrické diagnózy, ktoré sa dodnes liečia a rovnaké problémy psychického charakteru má aj synovec. Poukázala na to, že po dopravnej nehode mala rodina veľké finančné problémy. Príjem otca a brata v rodine veľmi chýbal a nakoľko to žalobkyňa nedokázala zvládnuť a spracovať, v istom čase siahla aj po alkohole, lebo si myslela, že problémy tým vyrieši. Svedkyňa trápilo, že sa žalobkyňa uzatvorila, prestala sa stretávať s rodinou ale oni to rešpektovali a hodnotili tak, že sa sama chce vysporiadať a smútiť. Momentálne sa už vzťahy upravili, sú v telefonickom kontakte a zintenzívnili komunikáciu medzi sebou.

22. Súd dňa 10.03.2011 oznámil stranám sporu v súlade s § 181 ods. 2 CSP, že v súvislosti s právnym posúdením veci sa bude zaoberať námietkou pasívnej legitímácie žalovaného aj napriek tomu, že jeho právny zástupca podaním zo dňa 15.07.2020 vzal námietku pasívnej legitímácie žalovaného späť. V záujme predvídateľnosti súdneho rozhodnutia súd oznámil stranám sporu, že existenciu pasívnej legitímácie žalovaného v tomto konaní bude súd posudzovať podľa § 853 OZ v spojení s § 420 ods. 2 OZ vychádzajúc z nesporných skutočností, že žalovaný v čas dopravnej nehody šoféroval služobné motorové vozidlo, ktorého prevádzkovateľom bol jeho zamestnávateľ, ktorý ho vyslal na služobnú cestu, počas ktorej došlo k dopravnej nehode so smrteľným následkom. Súd poskytol stranám sporu 15 dní na zaujatie stanoviska k tomuto právnemu posúdeniu, resp. na navrhnutie dôkazov a ďalšieho procesného postupu.

23. Na oznámenie reagoval žalovaný vyjadrením zo dňa 18.03.2021, kde opakovane poukazuje na svoje predchádzajúce podania, v ktorých pasívnu legitímáciu žalovaného v konaní namietal a navrhol súdu, aby súd žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania priznal v rozsahu 100 %. Žalobkyňa na toto oznámenie nereagovala.

24. Z oznámenia OR PZ v U., Okresného dopravného inšpektorátu zo dňa 19.03.2021 súd konštatuje, že v deň dopravnej nehody, t.j. 21.11.2007 evidujú ako držiteľa/vlastníka osobného motorového vozidla Honda Accord, EVČ: H., VIN: G. spoločnosť Z. Ž. S., Z.G., V.: XXXXXXXX, G. G.: F. G. XXXX/X, H. - T. I..

25. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 6C/98/2016 súd konštatuje, že na tunajšom súde sa vedie konanie z podnetu I. V. proti K. V. a spol. o náhradu škody vo výške 2.444,07 Eur s prísl., ktoré konanie bol prerušené uznesením 6C/98/2016-118 zo dňa 14.01.2020 do právoplatného skončenia konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 13C/91/2016.

26. Z osvedčenia o evidencii vozidla, ktoré je súčasťou trestného spisu (č.l. 305) súd konštatuje, že vozidlo Honda Accord, EVČ: H. v čase nehody patrilo Automatizácii železničnej dopravy a.s. H., čo vyplýva aj z osvedčenia o technickej kontrole vozidla, z poisťnej zmluvy pre poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré listinné dôkazy sú súčasťou trestného spisu na č.l. 306-308.

27. Zo zápisnice o vrátení veci zo dňa 16.01.2008 (č.l. 292 vyšetrovacieho spisu) súd konštatuje, že motorové vozidlo Honda Accord, EVČ: H. zelenej metalízy poškodené v dôsledku dopravnej nehody dňa 21.11.2007 bolo vrátené v tento deň splnomocnencovi majiteľa vozidla, spoločnosti Z. Ž. S. Z..G.. H., Z. U. Z. S., ktorá prišla vozidla osobne prevziať.

28. Z pracovného posudku zo dňa 31.03.2008, vypracovaného Z. Ž. S., Z..G.. H. na požiadanie OR PZ, Úradu justičnej polície v C. súd konštatuje, že žalovaný dňa 21.11.2007 vykonával pracovnú služobnú cestu na služobnom motorovom vozidle zn. Honda Accord, EVČ: H. do H., sídla akciovej spoločnosti, kde sa mal zúčastniť pracovnej porady. Trasa jeho služobnej cesty viedla cez C. (č.l. 126).

29. Po prevedení dokazovania súd právne uzatvára:

30. Podľa § 46 ods. 3 Trestného poriadku, poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

31. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

32. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku prvá veta, ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

33. Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

34. Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

35. Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

36. Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

37. Podľa § 15 OZ, po smrti fyzickej osoby patrí uplatňovať právo na ochranu jeho osobnosti manželovi a deťom, a ak ich niet, jeho rodičom.

38. Podľa § 16 OZ, kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

39. Podľa § 420 ods. 2. OZ, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

40. Podľa § 853 ods. 1 OZ, občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

41. S námietkou premlčania uplatneného nároku sa súd vysporiadal v tomto rozhodnutí berúc do úvahy právny názor odvolacieho súdu, ktorý je pre súd prvej inštancie právne záväzný a dospel k záveru, že nárok uplatnený v konaní, čo do sumy 8.165,70 Eur premlčaný nie je a bol uplatnený včas z dôvodov, ktoré sú uvedené v tomto rozhodnutí vyššie (bod 12. rozsudku).

42. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 11 OZ a nasl. sa považuje za jeden zo samostatných prostriedkov ochrany práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ktorý vzniká vtedy, ak morálne zadosťučinenie nepostačuje a pokiaľ došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Predmetom ochrany je osobnosť fyzickej osoby v jej celistvosti. Medzi základné hodnoty osobnosti, ktoré výslovne uvádza § 11 OZ patrí aj právo na ochranu života a zdravia. Prostriedky občianskoprávnej ochrany (§ 13 a nasl.) prichádzajú do úvahy vtedy, ak hrozí alebo spôsobená ujma osobnosti, teda v nemajetkovej sfére života a zdravia. Občianskoprávna ochrana osobnosti je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe, z čoho vyplýva, že na vznik zodpovednosti sa nevyžaduje subjektívne zavinenie toho, kto neoprávnený zásah do osobnostného práva vykonal. Pokiaľ by však v dôsledku neoprávneného zásahu vznikla škoda, uplatnenie ďalšieho druhu občianskoprávnej zodpovednosti ako zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. OZ je viazané na existenciu zavinenia subjektu zásahu. Zásah do práva na ochranu osobnosti sa zásadne odškodňuje v nepeňažnej forme. Zákon však umožňuje priznať aj peňažnú náhradu za zásah do práva na ochranu osobnosti v prípade, že morálne zadosťučinenie nepostačuje. Pri zodpovednosti za škodu sa výška škody preukazuje a je limitovaná, ale pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrený v peniazoch zákon neustanovuje medze, čo umožňuje súdu aplikovať voľnú úvahu podľa okolností každého prejednávaneho prípadu. V súvislosti s uplatnením nároku žalobkyne na náhradu škody bol súd limitovaný rozsahom, a to sumou 8.165,70 Eur tak, ako to ustálil odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, pretože nad túto sumu bolo právoplatne rozhodnuté a žaloba zamietnutá z dôvodu premlčania uplatneného nároku.

43. Súd konštatuje, že u žalobkyne došlo k neoprávnenému zásahu do jej práva na súkromný a rodinný život. Pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil žalovaný došlo k vyhasnutiu života jej manžela a syna. V dôsledku tohto protiprávneho zásahu bolo potrebné určiť subjekt, ktorý je za zásah zodpovedný, pričom ide o zodpovednosť objektívnu, pri ktorej sa subjektívne zavinenie nevyžaduje.

44. Pri riešení otázky, kto nesie zodpovednosť za tento zásah, kto je vecne pasívne legitimovaný pre toto konanie vzal súd na zreteľ, že z hľadiska obsahu a účelu sú zodpovednostným vzťahom vzniknutým v dôsledku zásah do osobnostných práv najbližšie zodpovednostné vzťahy, na ktoré dopadajú ustanovenia § 420 a nasl. OZ. V danom zodpovednostnom právnom vzťahu vystupuje na jednej strane ten, kto sa dopustil protiprávneho konania a na druhej strane ten, komu týmto protiprávnym konaním vznikla určitá ujma. Totožný je aj účel oboch inštitútov - zabezpečiť v čo najväčšej miere nahradenie vzniknutej ujmy. Vodič motorového vozidla - žalovaný bol v čase dopravnej nehody zamestnancom spoločnosti Automatizácia železničnej dopravy a.s. Bratislava, čo v konaní bolo nesporne preukázané ako aj to, že v čase dopravnej nehody bol na služobnej ceste, na ktorú ho vyslal zamestnávateľ, teda dopravnú nehodu spôsobil počas jazdy vykonávanej v rámci plnenia pracovných povinností. Na cestu mu zveril služobné motorové vozidlo, ktoré v čase dopravnej nehody riadil žalovaný a spôsobil ním dopravnú nehodu so smrteľným následkom.

45. Podľa § 853 OZ platí, že občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, spravujú sa ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom a účelom im najbližšie. V tomto ustanovení je upravená analógia. Analógia zákona (legis) sa používa ako forma aplikácie zákona vtedy, keď treba riešiť otázku, riešenie ktorej nie je síce v zákone upravené, ale ten istý zákon upravuje riešenie podobného prípadu. Vychádza sa pritom z predpokladu, že zákonodarca by

podľa rovnakých zásad upravil aj daný prípad. Súd konštatuje, že právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzických osôb (§ 11 OZ) sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za nemajetkovú ujmu (škodu) spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného (§ 420 a nasl. OZ). V zmysle § 420 ods. 2 OZ platí, že škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú, ich zodpovednosť podľa pracovnoprávných predpisov nie je tým dotknutá.

46. Analogicky (§ 853 OZ v spojení s § 420 ods. 2 OZ), pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzických osôb spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Pre posúdenie, či išlo o takúto činnosť je určujúca existencia časového, miestneho, vecného vzťahu k plneniu danej činnosti ako to vyplýva aj z rozhodnutia T. Č. sp.zn. 25Cdo/482/2005. Rovnaký právny názor je zastávaný aj v publikácii Československé občianske právo, I. zväzok, Obzor Bratislava 1973, str. 167 a 168 a tiež v Zborníku III. T.Š. G., SEVT 1980, str. 182. Rovnako aj Ú. G. G. v uznesení z 23.8.2007, sp. zn. I. ÚS 137/2007 uviedol, že podľa všeobecných ustanovení občianskeho hmotného práva je otázka zodpovednosti za škodu (vrátane zodpovednosti za nemajetkovú ujmu) konštituovaná tak, že za škodu resp. ujmu zodpovedá ten, kto ju spôsobil pričom v prípade škody, resp. ujmy spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých fyzických osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 ako aj § 11 a nasl. OZ).

47. Zásada, že podľa všeobecných ustanovení o zodpovednosti za škodu (§ 420 a nasl. OZ) zodpovedá právnická osoba aj za zásah do osobnostných práv bezprostredne spôsobený fyzickou osobou konajúcou v rámci výkonu činnosti, ktorými bola poverená právnickou osobou, nie je zásadou výlučnou. Je na mieste analogické použitie ust. § 420 ods. 2 OZ pri určení, či zodpovednosť za zásah do osobnostných práv nesie fyzická osoba bezprostredne konajúca alebo právnická osoba, za ktorú fyzická osoba konala v rámci výkonu činnosti, ktorým bola poverená touto právnickou osobou. Je rovnako na mieste analogické použitie ust. § 427 ods. 2 OZ pri určení subjektu zodpovedného za zásah do osobnostných práv, ktorý bol spôsobený prevádzkou dopravných prostriedkov. Z toho vyplýva, že tak ako podľa okolností konkrétneho prípadu zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla prevádzkovateľ vozidla poškodenému (tu zamestnávateľ žalovaného), zodpovedá tento prevádzkovateľ aj za nemajetkovú ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach fyzických osôb.

48. Súd konštatuje, že žalovaný v tomto spore nie je vecne pasívne legitimovaný preto voči nemu žalobu zamietol. Žaloba mala správne smerovať proti prevádzkovateľovi/držiteľovi motorového vozidla, ktoré v čase nehody riadil žalovaný. Prevádzkovateľ by bol pasívne legitimovaný v konaní o tomto nároku v súlade s § 853 OZ v spojitosti s § 427 OZ, žalobkyňa však napriek námietke pasívnej legitimácie žalovaného žalobu nerozšírila aj na prevádzkovateľa motorového vozidla (zamestnávateľa žalovaného) hoci v konaní nebolo sporné to, že dopravná nehoda bola spôsobená síce žalovaným ale na služobnom vozidle, počas služobnej cesty, na ktorú ho vyslal zamestnávateľ, teda žalovaný podľa § 420 ods. 2 OZ nie je v tomto spore vecne pasívne legitimovaný.

49. Podľa § 220 ods. 1 Zákonníka práce, plnenie pracovných úloh je výkon pracovných povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, iná činnosť vykonávaná na príkaz zamestnávateľa a činnosť, ktorá je predmetom pracovnej cesty. Zamestnávateľ žalovaného potvrdil súdu, že v čase dopravnej nehody žalovaný vykonával služobnú cestu, služobným vozidlo na ceste do H., kde ako riadiaci pracovník sa mal zúčastniť v sídle spoločnosti pracovnej porady, na ktorú ho vyslal zamestnávateľ. Tým bolo preukázané to, že žalovaný v čase dopravnej nehody plnil pracovné úlohy vyplývajúce mu z pracovnoprávneho vzťahu k svojmu zamestnávateľovi.

50. Vecná legitimácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitimáciu. Vecná legitimácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku vecnej pasívnej legitimácie žalovaného tak, ako tomu bolo aj v tomto konaní, preto súd rozhodol tak, že žalobu zamietol.

51. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP), o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

52. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane sporu náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu v konaní.

53. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

54. Žalovaný bol v konaní úspešný napriek tomu mu súd nárok na náhradu trov konania nepriznal. Bol toho názoru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré tak rozhodol. Za dôvody hodné osobitného zreteľa súd považoval trvalo zlý zdravotný stav žalobkyne, ktorý je poškodený v dôsledku dopravnej nehody, pri ktorej vyhasol život jej milovaného manžela a syna. Ďalším takýmto dôvodom hodným osobitného zreteľa sú jej majetkové pomery, ktoré v porovnaní s pomermi v rodine pred dopravnou nehodou sa mnohonásobne zhoršili, je odkázaná na pôžičky, je vo finančnej tiesni, čo v konaní nikto nerozporoval. Trauma a strata, ktorá ju postihla ako následok protiprávneho konania žalovaného je nevyčísliteľná, bolesť neopísateľná a nevyjadriteľná v peniazoch preto by za tejto situácie bolo v rozpore s dobrými mravmi a základným princípom spravodlivosti ak by jej súd uložil povinnosť nahraďiť trovy konania žalovanému, ktorý nesie plnú zodpovednosť za tento smrteľný následok ale práve preto, že v čase dopravnej nehody bol na služobnej ceste a riadil služobné vozidlo, nie je vecne pasívne legitimovaný v konaní ale jeho trestnoprávna zodpovednosť je nespochybniteľná. Súd konštatuje, že nárok žalobkyne by bol dôvodný ak by žaloba smerovala proti vecne pasívne legitimovanému subjektu, teda žaloba bola zamietnutá iba z tohto procesného dôvodu a nie preto, že by súd nárok žalobkyne považoval za nezákonný resp. nedôvodný. Všetky tieto okolnosti súd citlivo a starostlivo zvažoval pred tým než dospel k záveru, že vo svojom súhrne ich musí vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak ako to je vo výroku II. tohto rozhodnutia.

55. V priebehu konania vznikli trovy znaleckého dokazovania, ktoré znášal štát. Podľa § 259 CSP a čl.4 základných princípov by štátu prináležal nárok na ich náhradu voči tomu, kto bol v konaní neúspešný, teda voči žalobkyňi ale aj pri tomto nároku súd prihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa na strane žalobkyne, na jej nepriaznivé majetkové, sociálne pomery, na to, že bola v konaní oslobodená od súdnych poplatkov a na to, že náhrada trov štátu by bola pre ňu existenčne nezvládnuteľná, preto súd štátu nárok na náhradu trov nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Trebišov v 3 vyhotoveniach.

1. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363 ods. 1 CSP).

2. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že (§ 365 ods. 1 CSP)

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 356 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.